

[Viggo Starcke.]

det vil sige, at den toldbeskyttede industri kun var i stand til at eksportere mellem 3 og 4 pct. af industrieksporten. Og ser man på Danmarks samlede eksport, som var på 1200 mill. kr., kunne hele den beskyttede industri i Danmark kun eksportere for et beløb, der svarer til 8 promille af Danmarks eksport. Det vil sige, at den produktivt dygtige del af Danmarks erhvervsliv, vort landbrug, vort transporterhverv og vor eksportindustri, må slæbe på hele denne dødvægt, som den toldbeskyttede industri binder om benet på det.

Danmark har en lavere told end de fleste andre lande, men Danmark er også mere interesseret i at have det. For det første fordi vi mangler råstoffer såsom metaller, brændsel, gummi, bomuld og en lang række andre varer; for det andet fordi Danmark er det land i verden, der har den største eksport og import pr. indbygger, og for det tredje fordi vi er et af de lande i verden, der har den længste kystlinie i forhold til vort flademål, og et af de lande i verden, der har de fleste havne i forhold til vort befolkningstal. Vi har en beliggenhed, som er særdeles gunstig for skibsfart og handel, og vi har en befolkning, som er meget dygtig. Det siges, at i Danmark har vi ikke råstoffer til vor industri, og det er tildels rigtigt, hvad de fleste råstoffer angår, men vi har i Danmark et af de allervigtigste råstoffer til industrien, nemlig mad, og vi har gode transportmuligheder og en god beliggenhed.

Hvis man nu ser på forslaget til rigsdagsbeslutning, vil man finde, at der i artiklerne XI—XV står en række bestemmelser, som er ganske interessante. I artikel XI indeholdes der et almindeligt forbud mod anvendelse af enhver form for kvantitative restriktioner overfor andre kontraherende parter, hvilket lyder meget lovende for optimistiske sjæle. Men allerede i den samme artikel og i de følgende artikler tropper der op en række af undtagelsesbestemmelser, som ganske tager indholdet ud af dette almindelige forbud, og det kulminerer i artikel XIX, hvor der indeholdes en nødregel, der åbner adgang for et land til at trække givne indrømmelser tilbage og suspendere forpligtelser, som det har påtaget sig, såfremt disse måtte have bevirket en så voldsom stigning i importen af den pågældende vare, at der derved er tilføjet indenlandske producenter af samme eller en direkte konkurrerende vare alvorlig skade — altså en rent protektionistisk formulering.

Hvem tænker på forbrugernes ret? Er forbrugerne producenternes ejendom? Foregår produktionen ikke for forbrugernes skyld, eller er forbrugerne til for producenterens skyld?

I sin fremsættelsestale angående ændringerne i toldloven udtalte den højtærede finansminister:

„De toldnedsættelser, der er tilbudt, falder da også i det væsentlige på satser, der har karakter af finanstold, medens der næppe kan siges at være sket nogen mærkbar forringelse af de hjemlige erhvervs toldbeskyttelse ved de foreslåede toldindrømmelser.“

Det vil sige, også her har protektionistiske hensyn for den højtærede minister åbenbart været afgørende.

Og ser man på den foregående spalte, indrømmer den højtærede minister dér, at der „knytter sig betydelige erhvervsinteresser hertil“. Jeg kan ikke se andet, end at der her i den højtærede finansministeres tale foreligger en tilståelse uden foregående tortur. Jeg forstår ikke rigtig, hvorfor Industrirådets formand har jamret sig så stærkt den 28. marts, når finansministeren udtrykkeligt har understreget, at der ikke er sket nogen forringelse af toldbeskyttelsen.

Og med hensyn til frilistepolitikken var det jo sådan, at i forvejen gaves der valuta efter behov, men det var bundet til specielle lande. Det, der sker ved frilistepolitikken, er ikke, at man åbner for et stigende behov, men at man åbner for billigere indkøb og derigennem for lavere priser. Og iøvrigt har den danske industri ikke ensartede interesser. Eksportindustrien, som skaffer os valuta hjem, som skaffer os import hjem, må slæbe på toldfordyrelse til den parasitære industri og får derigennem en nedsat konkurrenceevne og nedsat købeevne i udlandet.

Industrirådets formand, hr. Wonsild, sagde, at man ikke måtte liberalisere sig til fallittens rand, og pegede i stedet for på toldpolitikken og på noget, som den høje regering ikke er enig med ham i, nemlig en strammere pengepolitik.

Den industriundersøgelse, som foregår i øjeblikket med hensyn til industriens konkurrenceevne, lægger vi fra vor side meget lidt vægt på, fordi vi mener, den foregår på en temmelig barnlig og upraktisk måde. Men efter at Industrirådets formand den 28. marts havde talt, kom der mere vind i sejlene, nemlig da finansministeren her i salen den 29. marts udtalte, at liberaliseringen stort set skal standses, og endogså